

Розділ перший

Я знялась у цьому рекламному ролику ще у квітні й швидко про нього забула, бо незабаром дещо сталося. Кілька тижнів тому його почали транслювати, і в одну мить я опинилася всюди.

На екранах у тренажерних залах. На моніторі на пошті, який має відволікати відвідувачів, щоби ті не второпали, що вже довго чекають у черзі. А тепер і в телевізорі у власній кімнаті. Я сиділа на краю ліжка і дивилася на себе, стискаючи пальці рук, намагаючись знайти сили, щоб встати і піти.

Знову ця пора року...

Я вдивлялась на себе екранну, ту, якою я була п'ять місяців тому, намагаючись знайти хоч якусь відмінність, якийсь видимий доказ, що зі мною дещо відбулося. Але спочатку мене вразила дивина того, що я бачу себе не у дзеркалі чи на фотографії. Я так і не змогла звикнути до цього, навіть через стільки часу.

— Футбольні матчі, — промовила я з телевізора. На мені була блакитна форма чірлідерки, волосся — туго зібране в кінський хвіст, а в руках — величезний рупор, прикрашений літерою «К», — таким уже ніхто не користується.

Шкільні заняття.

Тепер я в картатій спідниці і брунатному коротенькому светрі — пам'ятаю, як від нього все дуже свербіло,

і зрештою він був узагалі недоречний у квітні, бо дедалі теплішало.

І, звичайно, світське життя.

Я нахилилася до екрана, вдивляючись у себе: на мені були джинси та блискуча футболка. Я, сидючи на лавці, розверталася до глядача, щоб промовити ці слова, тимчасом як позаду тихо гомоніли інші дівчата.

Режисер-початківець, який щойно закінчив школу кіно, пояснив мені концепцію свого творіння.

— Ти дівчина, яка має все, — сказав він, роблячи руками кругові рухи, ніби цього було достатньо, щоб охопити щось дуже масштабне і водночас примарне. Схоже, це означало мати рупор, трохи розуму та багатьох друзів. Можливо, я зупинилася б на явній іронії останнього слова, але екранна я вже рухалася далі.

— Це все відбувається цього року, — сказала я.

Тепер на мені була рожева сукня, на талії — пояс із написом *HOMECOMING QUEEN**; до мене підійшов юнак у смокінгу, простягаючи руку. Я прийняла її, широко всміхнувшись. Він навчався на другому курсі місцевого університету і на зйомках здебільшого тримався осторонь, хоча пізніше, коли закінчилися зйомки, він попросив мій номер. Як я це забула?

— Найкращі часи, — говорила я з екрана. — Найкращі спогади. А відповідне вбрання для цього ви знайдете в універмазі *Корф*.

Камера наближалася, наближалася, доки залишилися лише моє обличчя, а все решта зникло. Ролик знімали до тієї ночі, до того, як я посварилася з Софі, до довгого самотнього літа, сповненого таємниць і мовчання. Я була розчавлена, але в цієї дівчини на екрані все гаразд. Це можна було сказати по тому, як впевнено вона дивилася на мене і на світ, коли розтулила рота, щоб знову заговорити.

* Королева випускного балу. (Прим. ред.)

— Зробіть свій новий рік найкращим, — промовила вона, і в мене перехопило дух від передчуття наступного, останнього рядка — єдиного, що для мене справдився. — Настав час повернутися до школи.

Кадр застиг, і піді мною з'явився логотип *Kopf*. За мить він зміниться рекламою заморожених вафель чи прогнозом погоди, ці п'ятнадцять секунд плавно зміняться чимось іншим, але я чекати не стала. Натомість узяла пульт, вимкнула себе й вийшла за двері.

Я мала понад три місяці, щоб підготуватися до зустрічі з Софі. Але коли це сталося, однаково не була готова.

Перед першим дзвоником я зупинилася на стоянці, щосили намагаючись зібратися з духом, щоб вийти й офіційно розпочати рік. Поки люди, розмовляючи та сміючись, простували повз мене до двору, я продовжувала перебирати варіанти: можливо, вона вже забула. Може, протягом літа трапилось щось інше, що затьмарило нашу маленьку трагедію. Імовірно, насправді все не так погано, як я гадала. Все це було лише припущеннями, але що, як?..

Я сиділа там до останнього, перш ніж нарешті витягнула ключ із замка запалювання. Коли я потягнулася до дверної ручки, розвернувшись до вікна, Софі зупинилася поряд.

Секунду ми просто дивилися одна на одну, я миттєво помітила в ній зміни: її темне кучеряве волосся стало коротшим, у вухах нові сережки. Ще вона схудла, якщо це було можливо, і покінчила з товстою підводкою для очей, яку вона постійно наносила минулої весни, наразі віддавши перевагу більш природним відтінкам — бронзовому та рожевому. Мені стало цікаво, що, на її погляд, змінилося в мені.

Щойно я про це подумала, Софі розтулила ідеальний ротик, примружила очі й виголосила вердикт, на який я чекала все літо:

— Хвойда.

Скло між нами не стало завадою ані для звуку, ані для реакції людей, що проходили повз. Я побачила, як дівчина, що ходила зі мною на англійську минулого року, примружила очі, а якась незнайомка голосно засміялася.

Софі, однак, залишилася незворушною, обернувшись до мене спиною і, закинувши сумку на плече, попрямувала у двір. Моє обличчя спалахнуло, я відчувала погляди людей довкола. Я не була до цього готова, але зрештою, мабуть, ніколи й не буду, і цей рік, як і багато іншого, не чекатиме. Я не мала вибору, окрім як вийти з авто на очах у всіх і почати все знову, на самоті. Так я і зробила.

Вперше я зустріла Софі чотири роки тому, на початку літа після шостого класу. Я була у місцевому басейні, стояла в черзі до снєк-бару, стискаючи дві вологі купюри, щоб купити колу, коли відчула, що хтось підійшов ззаду. Я повернула голову й побачила геть незнайому дівчину у крихітному помаранчевому бікіні та шльопанцях на товстій платформі.

Вона мала смагляву шкіру і густе кучеряве темне волосся, зібране у високий хвіст, у неї були чорні сонцезахисні окуляри і нудний, нетерплячий вираз обличчя. У наш квартал, де всі одне одного знали, вона ніби впала з неба. Я не хотіла витріщатися. Але, мабуть, таки витріщалася.

— Що? — гаркнула вона мені. Я бачила своє відображення в лінзах її окулярів, маленьке й викривлене. — Чого виричалася?

Я відчула, що моє обличчя запалало, як траплялося щоразу, коли хтось підвищував на мене голос. Я була занадто чутлива до тону, так що навіть телевізійні судові шоу могли мене вибити з колії — мені завжди доводилося перемикати канал, коли суддя гривав на когось.

— Нічого, — сказала я і відвернулася.

За мить старшокласник, який працював у барі, махнув мені з втомленим виглядом. Поки він наливав мені напій, я відчувала дівчину позаду себе, її присутність була мов тягар, тож я почала розгляджувати свої дві купюри пальцями на склі, зосередившись на кожному згині. Розрахувавшись, я пішла геть, старанно не відводячи очей від щербленої цементної доріжки, яка вела до дальнього краю. Там на мене чекала найкраща подруга — Кларк Рейнольдс.

— Вітні веліла переказати тобі, що вона повертається додому, — сказала подруга, сякаючись, поки я обережно ставила колу на бруківку біля шезлонга. — Я запевнила її, що ми зможемо повернутися пішки.

— Добре, — відповіла я.

Моя середня сестра Вітні щойно отримала права, а це означало, що вона мала підвозити мене, куди потрібно. Однак назад додому я добиралася завжди сама, і не мало значення, чи то з басейну, до якого можна дійти пішки, чи то з торгового центру, що розташовувався в сусідньому місті. Вітні навіть тоді була самітницею. Будь-який простір навколо неї був її особистим простором — просто існуючи, ви вже на нього посягали.

Сівши, я нарешті дозволила собі ще раз подивитися на дівчину в помаранчевому бікіні. Вона, відійшовши від снєк-бару, стояла на протилежному від нас краю басейну (на одній руці був рушник, в іншій — напій), оглядаючи ряди лавок і пляжних шезлонгів.

— Ось, — сказала Кларк, простягаючи колоду карт. — Ти здаєш.

Кларк була моєю найкращою подругою із шести років. У нашому кварталі було багато дітей, але більшість із них були підлітками, як мої сестри, або чотирьох років і менше — результат сплеску народжуваності кілька років тому. Коли родина Кларк переїхала з Вашингтона, округ Колумбія, наші мами зустрілися на зборах громадської варти. Щойно зрозумівши, що їхні доньки ровесниці, мами звели нас, і відтоді ми з Кларк не розлучались.

Кларк народилася в Китаї. Рейнольдси вдочерили її, коли їй було шість місяців. Ми були однакові на зріст, але це було майже все, що нас поєднувало. Я білява й блакитноока, типова Грін, а вона мала найтемніше і найблискучіше волосся, яке я колись бачила, і такі карі очі, що майже чорні. Де я була боязка і надто прагнула догодити, Кларк була більш серйозною, її мова, характер і зовнішність — усе виважене й обдумане. Наслідуючи сестер, я працювала моделлю, відколи себе пам'ятаю, а Кларк була цілковитою пацанкою, найкращою футболісткою нашого кварталу, мовчу вже про те, як вона грала в карти, особливо в джин-рамі, у який вона вигравала все літо.

— Можна сьорбнути твого напою? — запитала мене Кларк і чхнула. — Тут спекотно.

Я кивнула, потягнувшись за ним. Кларк страждала на серйозну алергію протягом року, але влітку та розходилась на повну силу. У неї ніс то закладений, то з нього тече, вона сякалася з квітня до жовтня, і жодна кількість уколів чи пігулок, здавалося, не допомагала. Я вже давно звикла до її гугнявої вимови, а також до всюдисущої пачки серветок, то в її кишені, то в руці.

У нашому басейні існувала впорядкована ієрархія місць для сидіння: рятувальники займали столики для

пікніків біля буфету, а мами з маленькими дітьми сиділи на мілководді та в дитячому (себто для сцикунів) басейні. Ми з Кларк надавали перевагу напівзатіненій зоні за дитячими гірками, а найпопулярніші старшокласники, як-от Кріс Пеннінгтон, що на три роки старший за мене та найкрасивіший хлопець у нашому кварталі і, як я тоді вважала, можливо, в усьому світі, — тусили біля трампліна. Та найкрутішим місцем був рядок шезлонгів між снєк-баром і доріжками для плавання, які зазвичай займали найпопулярніші старшокласниці. Саме тут моя старша сестра Кірстен, одягнена в яскраво-рожеве бікіні, розтягнулась у шезлонгу й обмахувалася журналом *Glamour*.

Я почала здавати карти, коли отетеріла, побачивши, що дівчина в помаранчевому підійшла до місця, де лежала Кірстен, і всілася в сусідній шезлонг. Ошелешена Моллі Клейтон, найкраща подруга сестри, штовхнула її з іншого боку, киваючи на дівчину. Кірстен оглянула новеньку з ніг до голови, потім низала плечима і лягла назад, закрити обличчя рукою.

— Аннабель? — Кларк уже взяла свої карти, їй не терпеливлося мене перемогти. — Твій хід.

— О, — сказала я, повертаючись до неї обличчям. — Авжеж.

Наступного дня дівчина повернулася вже в срібному купальнику. Коли я прийшла, вона вже сиділа в тому самому шезлонгу, який напередодні займала Кірстен, її рушник був розкладений, пляшка води стояла поряд, а на колінах лежав журнал. У Кларк був урок тенісу, тож я була сама, коли приблизно за годину приїхала сестра зі своїми подругами. Вони з'явилися, як завжди, гучно, клацаючи взуттям по кахлах. Наблизившись до свого звичного місця і побачивши там дівчину, усі зупинилися та презирнулися. Моллі Клейтон розлютилася, але Кірстен просто зсунула чотири шезлонги, і дівчата отаборилися як зазвичай.

Протягом наступних кількох днів я спостерігала, як новенька не полишала зусиль проникнути до товариства сестри. Спочатку дівчина сідала в шезлонгу поряд, на третій день ходила за старшими дівчатами назирці до снєк-бару. Наступного дня вона стрибала у воду відразу після них і трималася десь у футі, поки дівчата плескалися, теревенили та бризкали одна одну. У вихідні вона вже тягалася за ними, наче жива тіль.

Це мало дратувати. Я бачила, як Моллі кидала на неї злі погляди, і навіть Кірстен попросила новеньку відійти, коли та підпливла до них надто близько. Але дівчині, схоже, було байдуже: вона просто докладала більше зусиль, ніби не мало значення, що їй на це казали.

— Я чула, що в будинок Дотрі на Сікамор переїхала нова сім'я, — сказала мама одного разу під час вечері.

— Дотрі переїхали? — запитав батько.

Мама кивнула.

— Ще в червні. До Толедо. Пам'ятаєш?

Батько на секунду замислився.

— О так, Толедо, — сказав він нарешті, киваючи.

— Ти знаєш, Аннабель, вони мають дочку твого віку, — продовжила мама, передаючи миску з пастою Вітні, але сестра відразу ж передала її мені. — Думаю, я бачила її днями, коли була в Марджі.

— Невже? — промовила я.

Вона кивнула.

— У неї темне волосся, трохи вища за тебе. Можливо, ти її вже бачила у кварталі.

Я на мить замислилася.

— Не знаю...

— То ось хто вона! — раптом вигукнула Кірстен і з брязкотом поклати виделку. — Причепи з басейну. Боже мій, я знала, що вона молодша за нас.

— Стривайте, — нарешті звернув увагу батько. — Біля басейну хтось чіпляється?

— *Сподіваюся*, що ні, — промовила мама стурбованим голосом.

— Насправді вона не чіпляється, — заперечила Кірстен. — Ця дівчина просто крутиться довкола. Це так лякає. Тобто сидить поруч із нами, ходить за нами, нічого не каже, але завжди підслуховує, про що ми говоримо. Я казала їй відчепитися, проте вона мене просто ніби не чує. Боже! Не можу повірити, що їй лише дванадцять. Від цього стає ще огидніше.

— Неймовірна трагедія, — пробурмотіла Вітні, проколюючи виделкою шматочок латуку. І вона мала рацію.

Кірстен була нашою домашньою королевою драми. Її емоції завжди проявлялися на повну, а рот ніколи не замовкав, навіть якщо вона розуміла, що її ніхто не слухає. Вітні натомість була мовчазною, і це означало, що ті кілька слів, які вона промовляла, завжди несли набагато більше сенсу.

— Кірстен, — попросила мама, — будь чемною.

— Мамо, я чемна. Але якби ви її побачили, то зрозуміли б. Вона дивна.

Мама ковтнула вина.

— Переїзд на нове місце — це важко, ти знаєш. Можливо, вона не вмє заводити друзів...

— Певно ж, що ні, — погодилася з нею Кірстен.

— ...це означає, що, можливо, твоє завдання — зустрітись з нею на півдорозі, — закінчила мама.

— *Їй дванадцять*, — промовила Кірстен, ніби це було щось на кшталт хвороби чи пожежі.

— Твоїй сестрі теж, — зауважив батько.

Кірстен піднесла виделку й направила на нього.

— Отож-то, — сказала вона.

Вітні збоку від мене пирхнула. Але мама, звісно, уже перемкнула свою увагу на мене.

— Ну, Аннабель, — сказала вона. — Можливо, ти спробуєш, якщо зустрінеш її. Привітатися або щось таке.

Я не розповіла їй, що вже зустрічала цю новеньку, здебільшого тому, що мама б жахнулася від виявленої до мене грубості. Не те щоб це змінило її очікування щодо моєї поведінки. Мама була дуже чемна і сподівалася, що ми будемо такими ж незалежно від обставин. Ми мусили все життя бути на висоті.

— Добре, — сказала я. — Мабуть, я так і зроблю.

— Хороша дівчинка, — похвалила вона мене.

І я сподівалася, що на цьому все.

Однак наступного дня, коли ми з Кларк прийшли до басейну, Кірстен уже була там, з одного боку від неї лежала Моллі, з іншого — та нова дівчина. Я намагалася не зважати на них, поки ми влаштувалися на нашому місці, але врешті-решт глигнула і побачила, що Кірстен спостерігає за мною. Коли за мить вона встала й, кинувши на мене погляд, попрямувала до снєк-бару, нова дівчина відразу попелелася слідом. Я знала, що мені робити.

— Зараз повернуся, — кинула я Кларк, яка читала роман Стівена Кінга і сякалася.

— Добре, — сказала вона.

Я підвелася, попрямувала до трампліна, схрестивши руки на грудях, коли проходила повз Кріса Пеннінгтона. Він розлігся у пляжному шезлонгу, накривши очі рушником, а пара його друзяк боролися на настилі біля басейну. Тепер замість того, щоб крадькома глипати на нього, що, окрім плавання та програшів у карти, було моїм основним заняттям у басейні того літа, я знову мала осоромитися, і все тому, що мама наполегливо виховувала в нас добрих самаритян. Чудово.

Можна було б розповісти Кірстен про свою попередню сутичку із цією дівчиною, але я розуміла, що не варто. На відміну від мене, сестра не цуралася сварок, раптом щось, вона кидалася в бій і йшла до кінця. Кірстен була в сім'ї пороховою бочкою. Я вже втратила рахунок,